

Σχολείων εξετάσεις,
πού είναι να τὰ χάσης.

Χαίρε, πατρίς φιλότατη!... όπόση εξυπνάδα
'στούς μαθητάς μας όλους και εἰς τὰς μαθητρίδας!
'ξεχειλίσει τὸ πνεῦμα εἰς τὴν σοφίην Ἑλλάδα
και μέλλον ἀνατέλλει χρυσοῦς εὐημερίας.
Και ἴστας Σχολὰς τὰς ἐξω και εἰς τῆς πρωτεύουσας
τρομακτικὴν σοφίαν ἀπὸ παιδιὰ θ' ἀκούσης.

Τί μαθηταὶ ἀλήθεια; όποῖαι ἀπαντήσεις!
μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα κι' ό πῶ σοφός θὰ μείνη...
όπόση εὐφυΐα και βαθυτάτη κρίσις!
τί γενεὰ μεγάλη ἢ μέλλουσα θὰ γίνη!
Χαρήτε σεις αἱ κῶμαι, και σεις, κλειναὶ Ἀθηναί,
κι' ἠλίθιος κανένας ἴστω μέλλον δὲν θὰ ἦναι.

ὦ! χαίρετε, μητέρες, βαστάσασαι τοιούτους
καρπούς ἀγλαοτάτους ἐπὶ ἑννέα μῆνας,
και τρέφουσαι τοὺς νέους Κικέρωνας και Βρούτους,
πού τόσας ἐκτοξεύουν πνευματικὰς ἀκτῖνας!
Κι' ἂν τώρα ἔχουν τόσο μωαλό εἰς τὸ κεφάλι,
φαντάσου τί θὰ κάμουν ἴσταν γίνουν πῶ μεγάλοι!

Θεέ μου!... πόση κρίσις σ' ἐκεῖνο τὸ ἀγόρι!
δὲν ξέρεις ἴστούς γονεῖς του τί ἔπαινο να πῆς...
ἀλλ' ὁμως τί σοῦ λέει κι' αὐτὴ ἐδῶ ἢ κόρη;
μὰ μήπως πᾶν ἴστω και ό μικρός Πιπῆς;
'Ἄμμ' τί σοῦ λέει πάλι κι' ἢ τρυφερὰ Νινίτσα;
νομίζεις ότι βλέπεις καμμιὰ πεταλουδίτσα.

Τί πνεῦμα εἶναι τοῦτο εἰς τὸν ἴστικό μας τόπο!
και τὰ μωρὰ ἐκεῖνα πού γράφουνε ἴστην πλάκα
'μποροῦν να σ' ἀπαντήσουν εἰς ὅλα δίχως κόπο,
κι' εἰς ὅποιο πᾶς σχολεῖο δὲν ἔρισκεις ἕνα βλάκα.
'Ἄλλ' ὁμως σύ, Θεέ μου, σύ σῶσε τὴν Ἑλλάδα,
διὰ να μὴ τὴν βλάβῃ κι' ἢ τόση εξυπνάδα.

Ἄρραβῶνες φιλικοί,
και χαραῖς και μουσική.

Τὸ Σάββατον ἐν μέσῳ φαιδροῦ ὁμίλου φίλων,
φαιδρότητος κι' ἀσμάτων τοῦ ἔρωτος ποικίλων,
ἔγινεν ἢ μνηστεια ἑνὸς καλλίστου νέου
κι' ἀξιωματικοῦ μας σφριγῶντος και ἀκμαίου,
τοῦ ἀκριβοῦ μας φίλου, τοῦ Μήτσα τοῦ Σταμάτη,
μὲ τοῦ Τομαροπούλου τὴν κόρη τὴν ἀφράτη.
Μὰ μὲς ἴστων ἀρραβῶνων τὴν τόση φασαρία
γιὰ τὸν γαμπρὸ ὄρωτοσαν πολλοὶ μὲ ἀπορία,
πού ἔρωηκε τέτοια νύφη, τέτοιοι ἀνθὸ ὄρωσάτο
τὸ σιγανὸ ποτάμι, πού βλέπει πάντα κάτω.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστω τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Και ἰδιαίτερα,
ὄλωσ ἡμέτερα.

Θερμὰ εὐχαριστήρια εἰς τὸν Καρακατσάνη,
τὸν Λιμενάρχην Πειραιῶς, και ό Ῥωμηός μας κάνει,
διότι, χάρις εἰς αὐτόν, νερὸ σάν χιόνι πίνω
εἰς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο.

ὦ Δήμαρχε τοῦ Πειραιῶς ἀγάλλου κι' εὐδαιμόνει,
ἀλλὰ τὸ ξεροπήγαδον ἐκεῖνο μὴ λησιμόνει.

Ποιήματα τοῦ Παλαμά,
όπου τὴν ποίησιν τιμᾶ.

Και ποιός τοῦ Κώστα Παλαμά τὴν ποίησι δὲν ξέρει,
ποῦναι γεμάτη μ' ἔμπνευσι Ἑλληνική και νελάτα,
όπου γλυκαῖς ἐνθύμησις συχνὰ ἴστω νοῦ μας φέρει,
τὰ παραμύθια τῆς Γραγιάς και τοῦ ψαρά τὴν τράτα;

Εἰς ὅλα τὰ τραγούδια του, ἴστην κάθε του στροφή
θὰ ἔρωητε ὄλωζόντανη τὴν φλογερὴ καρδιά του,
δὲν ἔχουν καμμιὰ Φράγκικη ὄ σίχοι του βαφή,
εἰν' Ἑλλῆν ἴστας ἰδέας του και ἴστω αἰσθημάτα του.

Ποιήματα τοῦ Παλαμά ἀντί τριῶν δραχμῶν...
τοιαυτὴ ἀγγελία του ἐφάνη κατ' αὐτάς,
και τώρα θὰ τρυφήσωμεν εἰς ψάλτην μας θερμόν
κι' εἰς τὸν ἑλληνικώτερον ἀπὸ τοὺς ποιητάς.

Και ὄλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας

Ὁ Βωτωρὸς ὄ λοχαγός, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀποστράτων,
τοὺς Ἀθλοῦς τῶν Ἡρώων μας ταχέως θὰ ἐκδώσῃ
ὄς εἶδος μυθιστόρημα ἐκ τῶν χρησιμωτάτων,
και γίνετε συνδρομηταὶ εἰς τοῦτο ὄσοι ὄσοι,
διότι μὲ τὴν σύντομον αὐτὴν μυθιστορίαν
μανθάνετε τὴν ἐνδοξον προγονικὴν ἀνδρείαν.

Ὁποῖος ἄνει μεγάλη ἴστω ταξείδια του γυρεῖει,
μὲ τ' ἀθάνατα βαπόρια τοῦ Γουδῆ ἄς ταξειδεύῃ.
Θὰ εὐρωητε καπετάνιους ἕνα κι' ἕνα ἐκεῖ μέσα
και ναυτόπουλα ξεφτέρια, κι' ἔγια μόλα, ἔγια λέσσα.
Κι' ὄταν μάλιστα προβάλλῃ ἴστων Περαιὰ κάτω πλώρη
κι' ἄλλο ἕνα ἐξ Ἀγγλίας ἀθεόρατο βαπόρι,
τότε τρέξετε ἀμέσως γιὰ να πάρετε μιὰ θέσι,
κι' ὄσος κόσμος και ἂν ἦναι εἰς ἐκεῖνο θὰ χωρέσῃ.

Ὁ Σύλλογος Τεγεατῶν ἐξέδωκεν ἐν τάξει
λογοδοσίαν σύντομον δι' ὄσα ἔχει πράξῃ,
ἐκ τῆς ὄποιας Σύλλογος ἐμφαίνεται φρονίμων
και τοῦ κοινοῦ συμφέροντος ἀγωνιστῶν προθύμων.

Καφφενὲ τῶν «Ἐδ Φρονούντων» — νύκτα ἴμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες και πόσους, — πατζατζήδες ὄλλους τόσους,
μ' ὄρητήρια, σαντούρια — και μιὰ μάνδρα μὲ γαῖδούρια